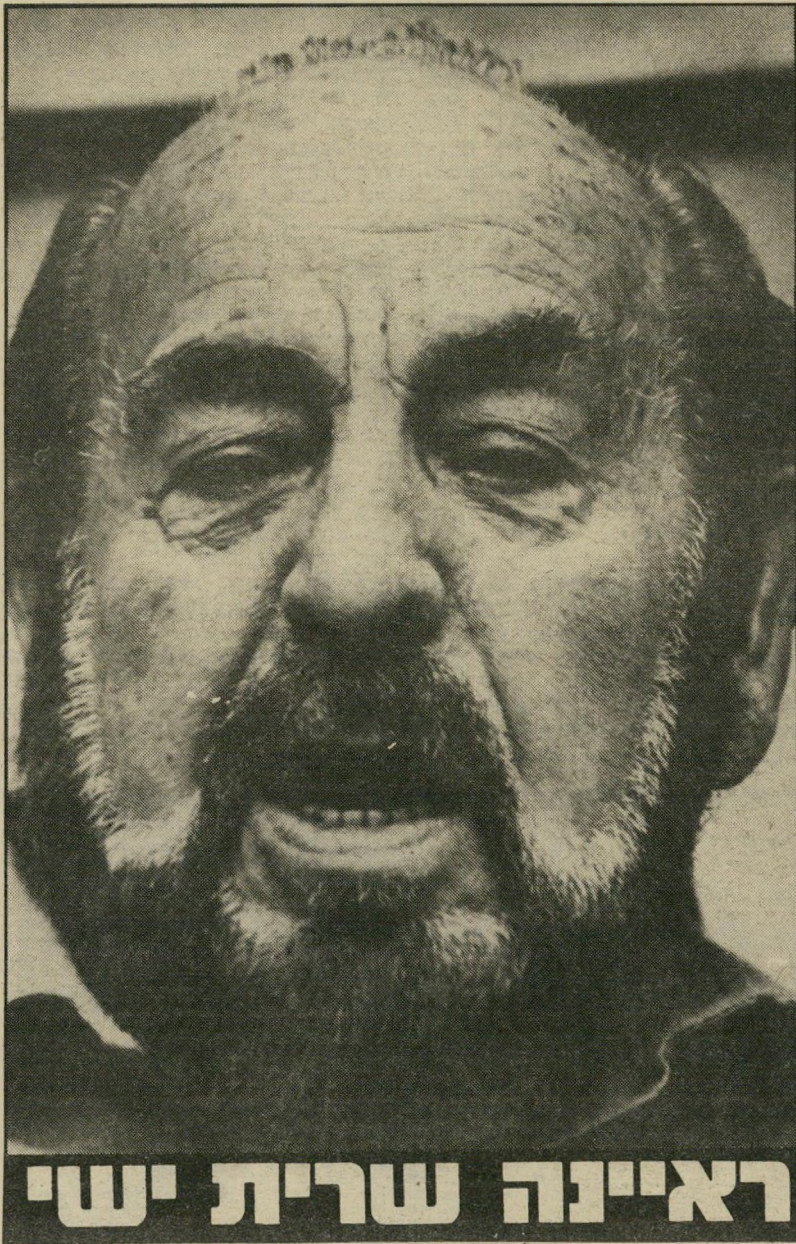

שמואל רודנסקי בן ה־77, שזכה השבוע ב"פרס מרגלית" והעומד לזכות בחודש הבא ב"פרס ישראל", מספר על הקאריירה העשירה שלו בתיאטרון ועל הפיכתו לכוכב בגרמניה, ומדבר על תוכניותיו ארוכות-הטווח

ראיינה שרית ישי

"אני לא מתלונן. אני יכול לנסוע לשחק בגרמניה. אבל מדוע לא לשחק בבי"ח?"

"לא איכפת לי איכה אני משחק, איכה שיש חפקיד — אני רץ!"

"אני הולך ל'הבימה' אני רואה הצגה ואני אומר — לעזאזל, את החפקיד הזה יכולתי אני לשחק!"

"בגיל 86 הפכתי כוכב והבמחתי את זיקנתי. נו, גם זה קורה."

"אני, על פינקל לא אגיד מילה רעה. יש לי סנטימנט אל"ן. הוא הכניס אותי ל'הבימה'."

"אני צובע את הזקן. מה יש, אסור להידאות יותר צעידים?"

"אני לא מתמהר לששום מקום!"

הוא חש היטב את הכאב של "הכושי עשה את שלו. הכושי יכול ללכת". תיאטרוננו אינו מספק לו עבודה. הוא יוצא לרעות בשדות זרים. בתיאטרון חיפה, בגרמניה ובהפקות פרטיות. בימים אלה מוענק לו, ביחד עם שמוליק סגל ושמוליק עצמון, פרס מרגלית. לפני כשנה זכה בתואר יקיר תל-אביב. בכספת שלו הוא שומר שני אלבומי זהב של שירי המחזמר כנר על הגג בגרמנית. הוא מראה לי שני פרסים חשובים מאוד שבהם זכה בגרמניה. על אחד מהם חתום נשיא

רבים משחקני התיאטרון. ברחוב נתן החכם, הסמוך לדיזנגוף. דירת שני חדרים, קומה שלישית. בראיון עם רודנסקי אני פוגשת אדם מאושר. בן 77, בעל מרץ בלתי נדלה ושלא כרבים מעמיתיו השחקנים, אינו ממורמר ואינו כועס. הוא שמח בחלקו. מזלו אכן שפר עליו ובגיל 60 הפך כוכב בארצות הדוברות גרמנית. הכוכבות שינתה מאוד את חשבון הבנק שלו. אך עם זאת ב"הבימה" — ביתו, אין נוהגים בו כבגביר. הוא כמו כל שאר הגווארדייה הוותיקה בתיאטרון הלאומי.

בתוכנית, בימים של טרום טלוויזיה. אשתו, נורה שייך שיחקה את צפירה אשתו ב"מישפחת שימחון". עודד קוטלר הפך בעיקבות התוכנית לכוכב, ומי היתה זו ששיחקה את נאוה! אני לא זוכרת. גם רודנסקי לא. נאוה בבית" הפך מטבע-לשון בנוסח של "חיים, תדליק את האורות בבקשה". "פתוח" של חנה מרון ב"קרובים קרובים" הוא חיקוי ערוב לנאוה בבית של רודנסקי. אנחנו נפגשים בדירתו של רודנסקי ברחוב רחל, דירה מרווחת, קודם לכן גר כמו

רודנסקי" אמרתי לו. "תעשה לי טובה אחת. לפני שאנחנו מתחילים את הראיון, תגיד לי את המישפט הראשון שהיית אומר במישפחת שימחון." "רגע-רגע" הוא אמר וניסה לזכור את הטקסט, ואז אורו עיניו והוא קרא בקולו הרודנסקאי הרועם: "יש אוכל. נאוה בבית! אז לשבת!" אני הייתי מכורה לתוכנית-הרדיו "מישפחת שימחון" בדיוק כמו שהבת שלי מכורה היום ל"עד פופ" בטלוויזיה. לא הייתי ממשפסת אף שורה אחת. אף לא מילה אחת